

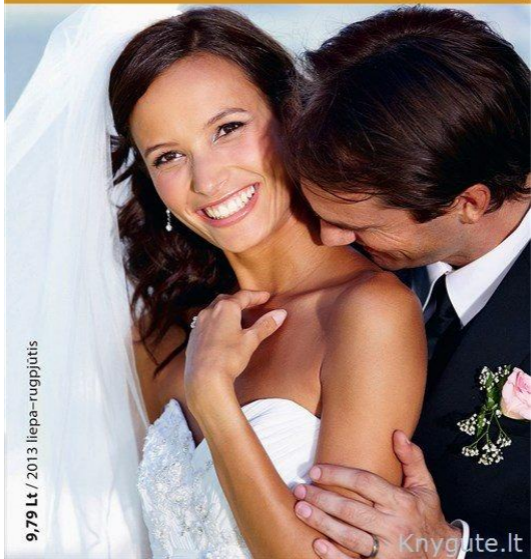
Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

TRISH MOREY

Kita moteris

9,79 Lt / 2013 liepa-rugpjūtis

Knygute.lt

Trish Morey

(Triš Morei)

KITA MOTERIS

Romanas

Versta iš Trish Morey, *The Heir from Nowhere*, 2011
© Trish Morey, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Rimantas Vitkus, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-651-1

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Alio, jūs manęs nepažįstate, tačiau aš laukiuosi jūsų kūdikio.

Ar įmanoma, kad kraujas nustotų tekėjęs dar nenumirus? Dominykas Pirelis pajuto, kaip jo kraujagyslės staiga užsispaudė, o kraujas sustingo širdyje, kuri jau seniai buvo virtusi akmeniu. Jis norėjo mesti telefono ragelį, bet neįstengė nė pajudėti, tik sukaupęs visas jėgas ištarė vieną trumpą žodelį: *Ne!*

Dominykas pradėjo dusti, tad įkvėpė oro, pulsas iš lėto atgijo, mušdamas į smilkinius naujieną, kuria jis negalėjo patikėti. Tai neįmanoma! Nesvarbu, kad šį rytą gydytojas jau bandė jam paaiškinti, kas atsitiko. Nesvarbu, ką ši moteris pasakė jam dabar. To negali būti.

Laukiuosi jūsų kūdikio.

Šie žodžiai vis skambėjo Dominyko galvoje, nors jis kategoriškai atsisakė tuo patikėti. Tik atsikvėpė mėgindamas atsigauti po tokios beprotiškos dienos.

Dominykas Pirelis nepratęs pralaimėti, jis visada buvo kovotojas. Konkurentai jau seniai stengėsi jį aplenkti, tačiau nesėkmingai – sie-

kdamas tikslu jis pergalingai išsiverždavo į priekį. Nuolatos nusivildavo ir moterys, trokštančios jo pinigų. Argi galima neįsimylėti milijardieriaus? Tačiau nė vienai gražuolei nepavyko jo suvilioti, jis išsprūsdavo iš paties švelniausio glėbio, kaip vanduo išteka iš rėčio.

Paprastai Dominyko gyvenime nebūna atsitiktinumų. Jis iki smulkmenų apgalvoja savo dienotvarkę, bet šiandien viskas žlugo, kai iš klinikos pranešė stulbinamą naujieną.

Pirmiausia jis pamanė, kad tai absurdiška klaida.

Tai neįmanoma.

Praėjo jau daug laiko, kai jis paskutinį kartą lankėsi klinikoje, neabejotinai kažkas iš bylos pasirinko klaidingą pavardę arba suklydo rinkdamas numerį. Nors nepažįstamoji nuolat atsiprašinėdama bandė jį įtikinti, jog iš tikrųjų įvyko klaida – ne dėl to, kad ji surinko klaidingą telefono numerį, o dėl to, kad prieš tris mėnesius jo spermos kažkodėl buvo sušvirkšta nepažįstamai moteriai į gimdą, – jis vis tiek pasipiktinęs kartojo neturįs jokie noro klausytis tokių nesąmonių.

Bet kai telefonas suskambėjo antrą kartą ir Dominykas išgirdo nedrąsų moters balsą, su-

prato, jog tai, ką jis girdėjo prieš penkias minutes, yra ne siaubingi kliedesiai, o šurpi tikrovė.

Aš laukiuosi jūsų kūdikio...

Jis lėtai susmuko į kėdę ir pasisuko taip, kad galėtų pamatyti ką nors... bet ką, kas išgelbėtų nuo košmaro, užvaldžiusio jo mintis ir vaizduotę. Bet vaizdas, kurio jis tikėjosi – puikus tarsi iš paveikslėlio Sidnėjaus uosto vaizdas su jachtomis ir keltais, praneriančiais po Uosto tiltu ir plaukiančiais upe, kurios krantais driekiasi parkai, – buvo išskydęs, užgožtas netikėjimo. Dominykas stipriai užsimerkė ir įsignybo į nosį taip smarkiai, jog net žiežirbos pasipylė iš akių, bet to toli gražu nepakako, kad išnyktų sielvartas ir kančia.

To negalėjo atsitikti.

Juo labiau šitaip.

Jis niekada nemanė, kad tai nutiks šitaip!

– Pone Pireli... – vėl pasigirdo balsas. Nedrąsus. Drebančias. Tarsi pašnekovė būtų sutrikusi ne mažiau už jį. *To negali būti.* – Ar jūs mane girdite?

Užuot atsakęs, Dominykas išleido keistą gerklinį garsą, panašesnį ne į žmogaus balsą, o į žvėries riaumojimą. Jis nebesivaldė, jam

buvo nesvarbu, ką apie jį pagalvos pašnekovė.

- Kodėl taip elgiatės? - netikėtai išgirdo jis savo balsą. - Ko siekiate?

Kai vietoje atsakymo iki jo atsklido atodūsis ir slopinamas verksmas, Dominykas beveik pasigailėjo savo mintis išreiškęs garsiai. Beveik. Šiaip ar taip, jis sakė tiesą. Iš patirties žinojo, kad žmonės retai ką nors daro nesitikėdami naudos.

- Kadangi taip susiklostė aplinkybės, pamaniau, jog turite tai žinoti.

- Kam man to reikia?

Stojo tylą.

- Atsiprašau, nežinau, ką atsakyti į jūsų klausimą. Aš tik noriu su jumis pasikalbėti. Galbūt mes rasime išeitį iš šios keblios padėties.

Iš keblios padėties. Bent jau tokią teisę ji turi.

- Esate įsitikinusi, jog tai įmanoma? Manote, kad yra koks nors paprastas sprendimas, kuris ims ir nukris iš dangaus? O gal jūsų sode gyvena feja, galinti padėti bėdoje, ar jūs ją tiesiog įsivaizduojate?

Dominykas tikėjosi, kad po tokių šiurkščių žodžių moteris padės ragelį. Jis visai nebuvo

nusiteikęs kalbėtis su ja ir nežinojo, kaip pasielgti.

Nebuvo tikras, kad pats gali trenkti ragelį. Šiaip ar taip, jis nesijautė pasiruošęs dar kartą pamėginti... ką pamėginti?.. ogi turėti vaiką, nes tokia galimybė jau seniai išnyko kartu su jo santuoka.

Tačiau kitame linijos gale nepasigirdo laukiamo spragtelėjimo, kuris staiga nuramintų skausmą ir palengvintų slegiančią kalnę. Tyla užsitęsė ir kiekvieną sekundę darėsi vis sunkiau ištvėriama. Dominykas staiga pajuto nekantriai laukiantis jos atsakymo. Apie ką ji galvoja? Ko iš tikrųjų nori iš jo? Tie penkiolika metų, per kuriuos jis sukūrė pačią tvirčiausią Australijoje verslo imperiją, negalėjo paruošti jo tokiems iššūkiams.

- Aš suprantu, kad jūs pritrenktas, - švelniai pasakė moteris. - Aš suprantu.

- Nejaugi? Aš tuo abejoju.

- Man taip pat labai sunku! - jos balse buvo girdėti nusivylimas ir skausmas. - Nejaugi jūs iš tikrųjų manote, kad aš apsidžiaugiau sužinėjusi, jog laukiusi jūsų kūdikio?

Jo kūdikio? Dominykas staiga įsitempė. Tikrovė jį pritrenkė tarsi smūgis į paširdžius. Nėra

jokių abejonių, ši moteris laukiasi jo kūdikio. Jo ir Karlos kūdikio. Vaiko, kurio ji visada be galo troško, bet negalėdavo pastoti. Net paskutinė priemonė, dirbtinis apvaisinimas, buvo nesėkmingas. Dominykas priglaudė ranką prie kaktos, jis jautė, kaip nuo šios žinios it plaktuku kala į smilkinius kraujas, o gerklę degina aitri tulžis.

Tačiau šiai nepažįstamai moteriškai pasisekė, o Karlai nepavyko, nors mėgino daugybę kartų.

Kodėl?

Kas ši moteris, apvertusi jo gyvenimą aukštytyn kojomis? Kas ji tokia, jei įstengė išjudinti praeities vaидуoklius? Kas suteikė jai teisę manipuliuoti juo?

Dominykas suprato, kad telefonu to neišsiaiškina. Jis turi kuo greičiau su ja susitikti. Pažvelgti jai į akis, tada viskas bus aišku.

Jis atsilaisvino kaklaraištį, atsisegė viršutinę marškinių sagą, bet kambaryje vis tiek buvo tvanku. Tačiau balsas skambėjo taip, tarsi gerklė būtų pripilta žvyro:

- Koks, sakėte, jūsų vardas?
- Andžė. Andžė Kameron.
- Paklauskite, panele Kameron... - pradėjo

Dominykas.

- Ponia Kameron, - patikslino ji, - bet galite mane vadinti tiesiog Andže.

Štai kaip. Dominykas atsilošė kėdėje. Iš balso ji buvo panaši į susijaudinusią paauglę, tačiau jis buvo užmiršęs, kad dirbtinis apvaisinimas taikomas tik ištekėjusioms moterims, be to, jos kelerius metus turi būti gydomos nuo nevaisingumo.

- Ponia Kameron, paklauskite, - tarė jis, nekreipdamas dėmesio į pasiūlymą vadinti vardu, nes vis dar netikėjo jos pasakojimu, - aš nenorėčiau tokios jautrios temos gvildinti telefonu.

- Suprantu.

Dominykas giliai įkvėpė oro ir papurtė galvą. Dieve, ar būtinai ji turi kalbėti kaip kokia gydytoja? Jeigu jau taip nusiminė, kad laukiasi jo vaiko, tai kodėl nešaukia, nesiplūsta ir nekeikia viso pasaulio dėl tokios neteisybės? Jis kaip tik to ir troško. Nejaugi ji nesuvokia, kad žlugdo jo gyvenimą... gyvenimą, kurį šitiek metų stengiasi iš naujo sulipdyti?

Bet jis neprivalo to daryti!

- Mums reikia susitikti, - iškošė jis pro sukąstus dantis ir pasisukęs su kėde ištiesė pirštą

prie telefono mygtuko, kad galėtų perjungti pokalbį Simonai. – Ir kuo greičiau. Aš tuoj sujungsiu jus su savo padėjėja. Ji viską sutvarkys.

Jeigu ji ir mėgino dar ką nors pasakyti, Dominykas to jau negirdėjo, nes paspaudęs mygtuką numetė ragelį. Jautėsi taip, tarsi būtų nubėgęs per uolas dešimt kilometrų – širdis smarkiai plakė, burna išdžiūvo, kaktą nubėrė prakaito lašeliai. Simona viską sutvarkys. Simona visada puikiai sutvarko buitinius reikalus, o jis ramia sąžine gali užsiimti kitkuo.

Kas toliau? Kas užgrius po netikėjimo?

Pyktis, – suvokė Dominykas, kai kraujas ėmė garsiai šniokšti ausyse, o karštis užliejo vidurius. Šiuo metu pyktis kunkuliavo jame it lava, ieškodama kelio išsiveržti, lava, pasiruošusi jį suplėšyti į gabalus, kaip besiveržiantis ugnikalnis.

Nes atsitiko neįmanomas dalykas.

Protu nesuvokiama!

Kas nors brangiai sumokės už šį idiotišką spektaklį!

Antras skyrius

Drebančia ranka Andžė padėjo telefono ragelį, jos skruostai buvo šlapi nuo ašarų. O ko ji, tiesą sakant, tikėjosi? Nejaugi manė, kad išgirdęs apie jos nėštumą jis džiaugsmingai suplos delnais, tarsi būtų įvykęs stebuklas?

Vargu. Andžė liūdnai šyptelėjo, atbula ranka nusišluostė nuo skruostų ašaras ir išsišnypštė nosį į popierinę nosinaitę. Reikėjo pripažinti, kad būsimasis tėvelis nelabai apsidžiaugė išgirdęs naujieną. Toli gražu.

Akivaizdu, jog buvo beprarandantis kantrybę. Be abejonės, kiekvienas pagalvotų, kad ji pati kalta.

Andžė priglaudė delną prie kol kas dar plokščio savo pilvuko ir sunkiai atsiduso. Dievas mato, ji ne taip jau labai norėjo turėti vaikų ir sutiko atlikti dirbtinio apvaisinimo procedūrą tik dėl Šeino, kuris beprotiškai troško sūnaus, o galop paaiškėjo, kad tas vaikas bus ne jo.

Gal iš tikrųjų ji dėl to kalta?

Nenormalu, – nuolat kartojo jai Šeinas. – Tikra moteris privalo norėti vaikų.

Andžei atrodė, kad jis tyčia kalba užgaulius žodžius, kai jie net neišvyko atostogų steng-

damiesi sutaupyti pinigų procedūroms apmokėti. Galiausiai Šeinui pavyko gauti vietą ir nuolaidą pačioje geriausioje Australijoje Karmaiklo klinikoje, atliekančioje dirbtinį apvaisinimą.

Bet jis ir toliau nesiliovė užgauliojęs Andžės. Visą laiką kartojo: *Tikrai moteriai nereikia dirbtinio apvaisinimo, kad pastotų.*

Ir štai dabar, kai visos procedūros buvo sėkmingai atliktos ir ji pastojė, kai atrodė, jog Šeinas pagaliau turės vaiką, kurio beprotiškai troško, paskambino iš klinikos ir pranešė apie siaubingą klaidą. Ji vėl susimovė.

Tikrai moteriai nepadoru lauktis svetimo vyro kūdikio. Tikra moteris turi sutikti su kilniu klinikos pasiūlymu nemokamai ištaisyti padėtį.

Galbūt Šeinas teisus.

Gal aukštesnės jėgos baudžia už tai, jog ji nėra tikra moteris. Verčia kentėti dėl kūdikio, kurio ji nenorėjo, kuris net ne jos, ir, kaip išraiškingai pareiškė Šeinas, vien dėl to, kad jai neužtenka jėgų visa tai ištaisyti.

Ištaisyti...

Pasiklausius Šeino atrodo, jog tai padaryti visai paprasta – tarsi išrauti ridikėlį iš lysvės arba išmesti į šiukšlyną senus drabužius. Ta-

čiau tai ne lysvė ir ne senų drabužių krepšys. Ji savyje nešiojasi ne senų drabužių krepšį. Nori to ar nenori, jos pilve auga mažas žmogutis. Nauja gyvybė. Kažkieno kito vaikas.

Nejaugi po visų tų tyrimų, injekcijų, gydytojų apžiūrų, kitaip sakant, po atkaklių klinikos pastangų, kad ji pastotų, jie dabar mano galintys viską pradėti iš naujo ir atlikti geriau?

Tai neįmanoma.

Be to, Andžė buvo įsitikinusi, kad neturi teisės viena nuspręsti, kaip pasielgti. Be jos, ši klaida palietė dar vieną sutuoktinių porą, kuri visa širdimi ir siela prisidėjo prie naujos gyvybės užuomazgos. Nors dabar šis kūdikis teisiškai nėra jų, kad ir kas atsitiko, kad ir ką jie nuspręstų, turi teisę *bent jau* žinoti apie šio kūdikio egzistavimą.

Ji stipriai užsimerkė ir pirštais sugniaužė džinsinių šortų audinį. Vargšas kūdikis, kaip jam šovė į galvą iš visų žmonių pasirinkti moterį, kuri niekada iš tikro nenorėjo vaiko, moterį, sutikusią pastoti tik iš baimės, kad gali suirti jos santuoka.

Kas per pokštas!

Atleisk, mažyli. Netrukus mes susitiksime su tavo tėveliu. Gal net ir su tavo mama....